

Θεάγης ἢ περὶ φιλοσοφίας, μαιευτικός τοῦ Πλάτωνος

www.physics.ntua.gr/mourmouras/greats/platon/

Δημόδοχος, Σωκράτης, Θεάγης.

[121.a]

{Δημόδοχος} ὦ Σώκρατες, ἐδεόμην ἄττα σοι διαλογίσασθαι, εἰ σχολή· κἂν εἰ ἀσχολία δὲ μὴ πάνυ τις μεγάλη, ὅμως ἐμοῦ ἔνεκα ποιήσαι σχολήν.

{Σωκράτης} Ἀλλὰ καὶ ἄλλως τυγχάνω σχολάζων, καὶ δὴ σοῦ γε ἔνεκα καὶ πάνυ. ἀλλ' εἴ τι βούλει λέγειν, ἔξεστιν.

{Δημόδοχος} Βούλει οὖν δεῦρο εἰς τὴν τοῦ Διὸς τοῦ ἐλευθερίου στοᾶν ἐκποδῶν ἀποχωρήσωμεν;

{Σωκράτης} Εἰ σοὶ δοκεῖ. [b]

{Δημόδοχος} Ἴωμεν δὴ. ὦ Σώκρατες, πάντα τὰ φυτὰ κινδυνεύει τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχειν, καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα καὶ τὰ ζῶα τὰ τε ἄλλα καὶ ἄνθρωπος. καὶ γὰρ ἐν τοῖς φυτοῖς ῥᾶστον ἡμῖν τοῦτο γίνεταί, ὅσοι τὴν γῆν γεωργοῦμεν, τὸ παρασκευάσασθαι πάντα τὰ πρὸ τοῦ φυτεύειν καὶ αὐτὸ τὸ φυτεῦσαι· ἐπειδὴ δὲ τὸ φυτευθὲν βιῶ, μετὰ τοῦτο θεραπεία τοῦ φύντος καὶ πολλή καὶ χαλεπή καὶ δύσκολος [c] γίνεταί. οὕτω δὲ ἔχειν ἔοικε καὶ τὸ περὶ τῶν ἀνθρώπων· ἀπὸ τῶν ἐμαυτοῦ ἐγὼ πραγμάτων τεκμαίρομαι καὶ ἐς ἄλλα. καὶ γὰρ ἐμοὶ ἢ τοῦ ὑέος τουτουῖ, εἴτε φυτεῖαν εἴτε παιδοποιῖαν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν, πάντων ῥάστη γέγονεν, ἢ δὲ τροφή δύσκολός τε καὶ ἀεὶ ἐν φόβῳ περὶ αὐτοῦ δεδιότι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα πολὺ ἂν ἔργον εἶη λέγειν, ἢ δὲ νῦν παροῦσα ἐπιθυμία τούτῳ πάνυ με φοβεῖ – ἔστι μὲν γὰρ οὐκ ἀγεννής, σφαλερὰ δέ – ἐπιθυμεῖ γὰρ δὴ οὗτος ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, ὡς [d] φησι, σοφὸς γενέσθαι. δοκῶ γάρ μοι, τῶν ἡλικιωτῶν τινες αὐτοῦ καὶ δημοτῶν, εἰς τὸ ἄστῳ καταβαίνοντες, λόγους τινὰς ἀπομνημονεύοντες διαταράττουσιν αὐτόν, οὓς ἐζήλωκεν καὶ πάλαι μοι πράγματα παρέχει, ἀξίων ἐπιμεληθῆναί με ἑαυτοῦ καὶ χρήματα τελέσαι τινὲ τῶν σοφιστῶν, ὅστις αὐτόν σοφὸν ποιήσει. ἐμοὶ δὲ τῶν μὲν χρημάτων καὶ ἔλαττον [122.a] μέλει, ἡγοῦμαι δὲ τοῦτον οὐκ εἰς μικρὸν κίνδυνον ἰέναι οἷ σπεύδει. τέως μὲν οὖν αὐτόν κατεῖχον παραμυθούμενος· ἐπειδὴ δὲ οὐκέτι οἷός τέ εἰμι, ἡγοῦμαι κράτιστον εἶναι πείθεσθαι αὐτῷ, ἵνα μὴ πολλάκις ἄνευ ἐμοῦ συγγεγόμενός τῳ διαφθαρῇ. νῦν οὖν ἤκω ἐπ' αὐτὰ ταῦτα, ἵνα τῳ τούτων τῶν σοφιστῶν δοκούντων εἶναι συστήσω τουτονί. σὺ οὖν ἡμῖν εἰς καλὸν παρεφάνης, ὃ ἂν ἐγὼ μάλιστα ἐβουλόμην περὶ τῶν τοιούτων μέλλων πράξειν συμβουλεύσασθαι. ἀλλ' εἴ τι ἔχεις συμβουλεύειν ἐξ ὧν ἐμοῦ ἀκήκοας, ἔξεστί τε [b] καὶ χρή.

{Σωκράτης} Ἀλλὰ μὲν δὴ, ὦ Δημόδοκε, καὶ λέγεται γε συμβουλή ἱερὸν χρῆμα εἶναι. εἴπερ οὖν καὶ ἄλλη ἥτισοῦν ἐστὶν ἱερά, καὶ αὕτη ἂν εἶη περὶ ἧς σὺ νῦν συμβουλεύῃ· οὐ γὰρ ἔστι περὶ οὗτου θειοτέρου ἂν ἄνθρωπος βουλευσάιτο ἢ περὶ παιδείας καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ οἰκείων. πρῶτον μὲν οὖν ἐγὼ τε καὶ σὺ συνομολογήσωμεν τί ποτε οἰόμεθα τοῦτο εἶναι περὶ οὗ βουλευόμεθα· μὴ γὰρ πολλάκις ἐγὼ [c] μὲν ἄλλο τι αὐτὸ ὑπολαμβάνω, σὺ δὲ ἄλλο, κάπειτα πόρρω που τῆς συνουσίας αἰσθώμεθα γελοῖοι ὄντες, ἐγὼ τε ὁ συμβουλεύων καὶ σὺ ὁ συμβουλεύόμενος, μηδὲν τῶν αὐτῶν ἡγούμενοι.

{Δημόδοχος} Ἀλλὰ μοι δοκεῖς ὀρθῶς λέγειν, ὦ Σώκρατες, καὶ ποιεῖν χρή οὕτω.

{Σωκράτης} Καὶ λέγω γε ὀρθῶς, οὐ μέντοι παντάπασί γε· σμικρὸν γάρ τι μετατίθεται. ἐννοῶ γὰρ μὴ καὶ ὁ μειρακίσκος οὗτος οὐ τούτου ἐπιθυμεῖ οὐδ' ἡμεῖς αὐτὸν οἴομεθα [d] ἐπιθυμεῖν ἀλλ' ἐτέρου, εἴτ' αὖ ἡμεῖς εἴτι ἀτοπώτεροι ὦμεν περὶ ἄλλου του βουλευόμενοι. ὀρθότατον οὖν μοι δοκεῖ εἶναι ἀπ' αὐτοῦ τούτου ἄρχεσθαι, διαπυθνομένους ὅτι καὶ ἔστιν οὗ ἐπιθυμεῖ.

{Δημόδοχος} Κινδυνεύει γοῦν οὕτω βέλτιστον εἶναι ὡς σὺ λέγεις.

{Σωκράτης} Εἰπέ δὴ μοι, τί καλὸν ὄνομα τῷ νεανίσκῳ; τί αὐτὸν προσαγορεύωμεν;

{Δημόδοχος} Θεάγης ὄνομα τούτῳ, ὦ Σώκρατες.

{Σωκράτης} Καλὸν γε, ὦ Δημόδοκε, τῷ υἱεῖ τὸ ὄνομα ἔθου καὶ [e] ἱεροπρεπές. εἰπέ δὴ ἡμῖν, ὦ Θεάγης, ἐπιθυμεῖν φῆς σοφὸς γενέσθαι, καὶ ἀξιοῖς σου τὸν πατέρα τόνδε ἐξευρεῖν ἀνδρὸς τίνος συνουσίαν τοιούτου ὅστις σε σοφὸν ποιήσει;

{Θεάγης} Ναί.

{Σωκράτης} Σοφοὺς δὲ καλεῖς πότερον τοὺς ἐπιστήμονας, περὶ ὅτου ἂν ἐπιστήμονες ὦσιν, ἢ τοὺς μή;

{Θεάγης} Τοὺς ἐπιστήμονας ἔγωγε.

{Σωκράτης} Τί οὖν; οὐκ ἐδιδάξατό σε ὁ πατήρ καὶ ἐπαίδευσεν ἄπερ ἐνθάδε οἱ ἄλλοι πεπαίδευνται, οἱ τῶν καλῶν κάγαθῶν πατέρων υἱεῖς, οἷον γράμματά τε καὶ κιθαρίζειν καὶ παλαίειν καὶ τὴν ἄλλην ἀγωνίαν;

{Θεάγης} Ἐμέ γε.

[123.a]

{Σωκράτης} Ἐπι οὖν οἶε τινὸς ἐπιστήμης ἐλλείπειν, ἧς προσήκει ὑπὲρ σοῦ τὸν πατέρα ἐπιμεληθῆναι;

{Θεάγης} Ἐγώ γε.

{Σωκράτης} Τίς ἐστὶν αὕτη; εἰπέ καὶ ἡμῖν, ἵνα σοι χαρισώμεθα.

{Θεάγης} Οἶδεν καὶ οὗτος, ὦ Σώκρατες—ἐπεὶ πολλάκις ἐγὼ αὐτῷ εἶρηκα— ἀλλὰ ταῦτα ἐξεπίτηδες πρὸς σὲ λέγει, ὡς δὴ οὐκ εἰδὼς οὐδ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ· τοιαῦτα γὰρ ἕτερα καὶ πρὸς ἐμὲ μάχεται τε καὶ οὐκ ἐθέλει με οὐδενὶ συστήσαι.

{Σωκράτης} Ἀλλὰ τὰ μὲν ἔμπροσθέν σοι ἦν πρὸς τοῦτον ρηθέντα [b] ὥσπερ ἄνευ μαρτύρων λεγόμενα· νυνὶ δὲ ἐμὲ ποιῆσαι μάρτυρα, καὶ ἐναντίον ἐμοῦ κάτειπε τίς ἐστὶν αὕτη ἡ σοφία ἧς ἐπιθυμεῖς. φέρε γάρ, εἰ ἐπεθύμεις ταύτης ἢ οἱ ἄνθρωποι τὰ πλοῖα κυβερνῶσιν, καὶ ἐγὼ σε ἐτύγγανον ἀνερῶτων· «Ἔθ Θεάγης, τίνος ἐνδεῆς ὦν σοφίας μέμφη τῷ πατρὶ ὅτι οὐκ ἐθέλει σε συνιστάναι παρ' ὧν ἂν σὺ σοφὸς γένοις;» τί ἂν μοι ἀπεκρίνω; τίνα αὐτὴν εἶναι; ἄρα οὐ κυβερνητικὴν;

{Θεάγης} Ναί. [c]

{Σωκράτης} Εἰ δὲ ἐπιθυμῶν ταύτην τὴν σοφίαν εἶναι σοφὸς ἢ τὰ ἄρματα κυβερνῶσιν εἴτ' ἐμέμφου τῷ πατρὶ, ἐμοῦ αὖ ἐρωτῶντος τίς ἐστὶν αὕτη ἡ σοφία, τίνα ἂν ἀπεκρίνω αὐτὴν εἶναι; ἄρ' οὐχὶ ἠνιοχικὴν;

{Θεάγης} Ναί.

{Σωκράτης} Ἴς δὲ δὴ νῦν τυγχάνεις ἐπιθυμῶν, πότερον ἀνώνυμός τις ἐστὶν ἢ ἔχει ὄνομα;

{Θεάγης} Οἶμαι ἔγωγε ἔχειν.

{Σωκράτης} Πότερον οὖν αὐτὴν μὲν οἶσθα, οὐ μέντοι τό γε ὄνομα, ἢ καὶ τὸ ὄνομα;

{Θεάγης} Καὶ τὸ ὄνομα ἔγωγε.

{Σωκράτης} Τί οὖν ἔστιν; εἰπέ. [d]

{Θεάγης} Τί δὲ ἄλλο, ὧ Σώκρατες, αὐτῇ ὄνομά τις φαίη ἂν εἶναι ἄλλ' ἢ σοφίαν;

{Σωκράτης} Οὐκοῦν καὶ ἡ ἡνιοχεία σοφία ἐστίν; ἢ ἀμαθία δοκεῖ σοι εἶναι;

{Θεάγης} Οὐκ ἔμοιγε.

{Σωκράτης} Ἀλλὰ σοφία;

{Θεάγης} Ναί.

{Σωκράτης} Ἴη τί χρώμεθα; οὐχ ἢ ἵππων ἐπιστάμεθα ζεύγους ἄρχειν;

{Θεάγης} Ναί.

{Σωκράτης} Οὐκοῦν καὶ ἡ κυβερνητικὴ σοφία ἐστίν;

{Θεάγης} Ἐμοιγε δοκεῖ.

{Σωκράτης} Ἄρ' οὐχ αὕτη ἢ πλοίων ἐπιστάμεθα ἄρχειν;

{Θεάγης} Αὕτη μὲν οὖν.

{Σωκράτης} Ἴς δὲ δὴ σὺ ἐπιθυμεῖς ἡ σοφία τις ἐστίν; ἢ τίνας [e] ἐπιστάμεθα ἄρχειν;

{Θεάγης} Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ἢ τῶν ἀνθρώπων.

{Σωκράτης} Μῶν ἢ τῶν καμνόντων;

{Θεάγης} Οὐ δῆτα.

{Σωκράτης} Ἰατρικὴ γὰρ αὕτη ἐστίν· ἢ γάρ;

{Θεάγης} Ναί.

{Σωκράτης} Ἀλλ' ἢ τῶν ἀδόντων ἐπιστάμεθα ἐν τοῖς χοροῖς ἄρχειν;

{Θεάγης} Οὐ.

{Σωκράτης} Μουσικὴ γὰρ αὕτη γε;

{Θεάγης} Πάνυ γε.

{Σωκράτης} Ἀλλ' ἢ τῶν γυμναζομένων ἐπιστάμεθα ἄρχειν;

{Θεάγης} Οὐ.

{Σωκράτης} Γυμναστικὴ γὰρ αὕτη γε;

{Θεάγης} Ναί.

{Σωκράτης} Ἄλλ' ἢ τῶν τί ποιούντων; προθυμοῦ εἶπεῖν ὥσπερ ἐγὼ σοὶ τὰ ἔμπροσθεν.

[124.a]

{Θεάγης} Ἴσως τῶν ἐν τῇ πόλει, ἔμοιγε δοκεῖ.

{Σωκράτης} Οὐκοῦν ἐν τῇ πόλει εἰσὶν καὶ οἱ κάμνοντες;

{Θεάγης} Ναί, ἀλλ' οὐ τούτων λέγω μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῇ πόλει.

{Σωκράτης} Ἄρα γε μανθάνω ἢν λέγεις τέχνην; δοκεῖς γάρ μοι λέγειν οὐχ ἢ τῶν θεριζόντων ἐπιστάμεθα ἄρχειν καὶ τρυγόντων καὶ τῶν φυτεούντων καὶ σπειρόντων καὶ ἀλοώντων· αὕτη μὲν γὰρ γεωργική, ἢ τούτων ἄρχομεν. ἢ γάρ;

{Θεάγης} Ναί. [b]

{Σωκράτης} Οὐδέ γε οἶμαι ἢ τῶν πριζόντων καὶ τρυπώντων καὶ ξεόντων καὶ τορνευόντων συμπάντων ἐπιστάμεθα ἄρχειν, οὐ ταύτην λέγεις· αὕτη μὲν γὰρ οὐ τεκτονική;

{Θεάγης} Ναί.

{Σωκράτης} Ἄλλ' ἴσως ἢ τούτων τε πάντων καὶ αὐτῶν τῶν γεωργῶν καὶ τῶν τεκτόνων καὶ τῶν δημιουργῶν ἀπάντων καὶ τῶν ιδιωτῶν καὶ τῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, ταύτην ἴσως λέγεις τὴν σοφίαν.

{Θεάγης} Ταύτην πάλαι, ὦ Σώκρατες, βούλομαι λέγειν. [c]

{Σωκράτης} Ἔχεις οὖν εἶπεῖν, Αἴγισθος ὁ Ἀγαμέμνονα ἀποκτείνας ἐν Ἄργει ἄρα τούτων ἦρχεν ὧν σὺ λέγεις, τῶν τε δημιουργῶν καὶ ιδιωτῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν συμπάντων, ἢ ἄλλων τινῶν;

{Θεάγης} Οὐκ, ἀλλὰ τούτων.

{Σωκράτης} Τί δὲ δὴ; Πηλεὺς ὁ Αἰακοῦ ἐν Φθίᾳ οὐ τῶν αὐτῶν τούτων ἦρχεν;

{Θεάγης} Ναί.

{Σωκράτης} Περίανδρον δὲ τὸν Κυψέλου ἄρχοντα ἐν Κορίνθῳ ἤδη ἀκήκοας γενέσθαι;

{Θεάγης} Ἔγωγε.

{Σωκράτης} Οὐ τῶν αὐτῶν τούτων ἄρχοντα ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει; [d]

{Θεάγης} Ναί.

{Σωκράτης} Τί δὲ Ἀρχέλαον τὸν Περδίκκου, τὸν νεωστὶ τοῦτον ἄρχοντα ἐν Μακεδονίᾳ; οὐ τῶν αὐτῶν ἢ γῆ τούτων ἄρχειν;

{Θεάγης} Ἔγωγε.

{Σωκράτης} Ἰππίαν δὲ τὸν Πεισιστράτου ἐν τῆδε τῇ πόλει ἄρξαντα τίνων οἶε ἄρξαι; οὐ τούτων;

{Θεάγης} Πῶς γὰρ οὔ;

{Σωκράτης} Εἴποις ἂν οὖν μοι τίνα ἐπωνυμίαν ἔχει Βάκις τε καὶ Σίβυλλα καὶ ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος;

{Θεάγης} Τίνα γὰρ ἄλλην, ὃ Σώκρατες, πλὴν γε χρησμοφοί; [e]

{Σωκράτης} Ὅρθῶς λέγεις. ἀλλὰ καὶ τούσδε μοι οὕτω πειρῶ ἀποκρίνασθαι, τίνα ἐπωνυμίαν ἔχει Ἴππίας καὶ Περίανδρος διὰ τὴν αὐτὴν ἀρχήν;

{Θεάγης} Οἶμαι μὲν τύραννοι· τί γὰρ ἄλλο;

{Σωκράτης} Οὐκοῦν ὅστις ἐπιθυμεῖ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐν τῇ πόλει συμπάντων ἄρχειν, τῆς αὐτῆς ἀρχῆς τούτοις ἐπιθυμεῖ, τυραννικῆς, καὶ τύραννος εἶναι;

{Θεάγης} Φαίνεται.

{Σωκράτης} Οὐκοῦν ταύτης ἐπιθυμεῖν σὺ φῆς;

{Θεάγης} Ἔοικέν γε ἐξ ὧν ἐγὼ εἶπον.

{Σωκράτης} Ὡ μίαν, τυραννεῖν ἄρα ἡμῶν ἐπιθυμῶν πάλαι [125.a]

ἐμέμφου τῷ πατρὶ ὅτι σε οὐκ ἔπεμπεν εἰς [διδασκάλου] τυραννοδιδασκάλου τινός; καὶ σύ, ὃ Δημόδοκε, οὐκ αἰσχύνῃ πάλαι εἰδὼς οὗ ἐπιθυμεῖ οὗτος, καὶ ἔχων ὅθι πέμψας αὐτὸν δημιουργὸν ἂν ἐποίησας τῆς σοφίας ἧς ἐπιθυμεῖ, ἔπειτα φθονεῖς τε αὐτῷ καὶ οὐκ ἐθέλεις πέμπειν; ἀλλὰ νῦν – ὀρᾷ;– ἐπειδὴ ἐναντίον ἐμοῦ κατείρηκέ σου, κοινῇ βουλευόμεθα ἐγὼ τε καὶ σὺ ἐς τίνας ἂν αὐτὸν πέμπομεν καὶ διὰ τὴν τίνας συνουσίαν σοφὸς ἂν γένοιτο τύραννος; [b]

{Δημόδοχος} Ναὶ μὰ Δία, ὃ Σώκρατες, βουλευόμεθα δῆτα, ὡς δοκεῖ γέ μοι βουλῆς δεῖν περὶ τούτου οὐ φαύλης.

{Σωκράτης} Ἔασον, ὡγαθέ. διαπυθόμεθα αὐτοῦ πρῶτον ἰκανῶς.

{Δημόδοχος} Πυθάνου δῆ.

{Σωκράτης} Τί οὖν ἂν εἰ Εὐριπίδῃ τι προσχρησαίμεθα, ὃ Θεάγης; Εὐριπίδης γὰρ πού φησιν – σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσία·

εἰ οὖν ἔροιτό τις τὸν Εὐριπίδην· «Ὡ Εὐριπίδη, τῶν τί [c] σοφῶν συνουσία φῆς σοφοὺς εἶναι τοὺς τυράννους;» ὥσπερ ἂν εἰ εἰπόντα –

σοφοὶ γεωργοὶ τῶν σοφῶν συνουσία,

ἠρόμεθα «Τῶν τί σοφῶν;» τί ἂν ἡμῖν ἀπεκρίνατο; ἄρ' ἂν ἄλλο τι ἢ τῶν τὰ γεωργικά;

{Θεάγης} Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο.

{Σωκράτης} Τί δὲ εἰ εἶπε –

σοφοὶ μάγειροι τῶν σοφῶν συνουσία,

εἰ ἠρόμεθα· «Τῶν τί σοφῶν;» τί ἂν ἡμῖν ἀπεκρίνατο; οὐχ ὅτι τῶν μαγείρων;

{Θεάγης} Ναί.

{Σωκράτης} Τί δ' εἰ –

σοφοὶ παλαισταὶ τῶν σοφῶν συνουσία

εἶπεν, εἰ ἠρόμεθα· «Τῶν τί σοφῶν;» ἄρα οὐκ ἂν τῶν [d] παλαίειν ἔφη;

{Θεάγης} Ναί.

{Σωκράτης} Ἐπειδὴ δὲ εἶπε –

σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσία,
ἡμῶν ἐρωτώντων· «Τῶν τί σοφῶν λέγεις, ὦ Εὐριπίδη;» τί ἂν φαίη; ποῖα ἂν εἶναι ταῦτα;

{Θεάγης} Ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ οἶδ' ἔγωγε.

{Σωκράτης} Ἀλλὰ βούλει ἐγὼ σοι εἶπω;

{Θεάγης} Εἰ σὺ βούλει.

{Σωκράτης} Ταῦτ' ἐστὶν ἅπερ ἔφη Ἀνακρέων τὴν Καλλικρίτην ἐπίστασθαι· ἢ οὐκ οἶσθα τὸ ἄσμα;

{Θεάγης} Ἔγωγε.

{Σωκράτης} Τί οὖν; τοιαύτης τινὸς καὶ σὺ συνουσίας ἐπιθυμεῖς [e] ἀνδρὸς ὅστις τυγχάνει
ὁμότεχνος ὢν Καλλικρίτη τῇ Κυάνης καὶ «ἐπίσταται τυραννικά,» ὥσπερ ἐκείνην ἔφη ὁ ποιητής, ἵνα
καὶ σὺ ἡμῖν τύραννος γένη καὶ τῇ πόλει;

{Θεάγης} Πάλαι, ὦ Σώκρατες, σκώπτεις καὶ παίζεις πρὸς με.

{Σωκράτης} Τί δέ; οὐ ταύτης φῆς τῆς σοφίας ἐπιθυμεῖν ἢ πάντων ἂν τῶν πολιτῶν ἄρχοις; τοῦτο δὲ
ποιῶν ἄλλο τι ἢ τύραννος ἂν εἶης;

{Θεάγης} Εὐξαίμην μὲν ἂν οἶμαι ἔγωγε τύραννος γενέσθαι, [126.a]

μάλιστα μὲν πάντων ἀνθρώπων, εἰ δὲ μή, ὡς πλείστων· καὶ σύ γ' ἂν οἶμαι καὶ οἱ ἄλλοι πάντες
ἄνθρωποι – ἔτι δέ γε ἴσως μᾶλλον θεὸς γενέσθαι – ἀλλ' οὐ τούτου ἔλεγον ἐπιθυμεῖν.

{Σωκράτης} Ἀλλὰ τί δὴ ἐστὶ ποτε οὗ ἐπιθυμεῖς; οὐ τῶν πολιτῶν φῆς ἄρχειν ἐπιθυμεῖν;

{Θεάγης} Οὐ βίᾳ γε οὐδ' ὥσπερ οἱ τύραννοι ἀλλ' ἐκόντων, ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἐν τῇ πόλει
ἐλλόγιμοι ἄνδρες.

{Σωκράτης} Ἄρά γε λέγεις ὥσπερ Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς καὶ Κίμων καὶ ὅσοι τὰ πολιτικά
δεινοὶ γεγόνασιν;

{Θεάγης} Νῆ Δία τούτους λέγω.

{Σωκράτης} Τί οὖν εἰ τὰ ἵππικὰ ἐτύχχανες ἐπιθυμῶν σοφὸς [b] γενέσθαι; παρὰ τίνας ἂν ἀφικόμενος
φήθης δεινὸς ἔσεσθαι ἵππεύς; ἢ παρ' ἄλλους τινὰς ἢ τοὺς ἵππικούς;

{Θεάγης} Μὰ Δία οὐκ ἔγωγε.

{Σωκράτης} Ἀλλὰ παρ' αὐτοὺς αὖ τοὺς δεινοὺς ὄντας ταῦτα, καὶ οἷς εἰσὶν τε ἵπποι καὶ χρῶνται
ἐκάστοτε καὶ οἰκείους καὶ ἀλλοτρίους πολλοῖς.

{Θεάγης} Δῆλον ὅτι.

{Σωκράτης} Τί δὲ εἰ τὰ ἀκοντιστικά σοφὸς ἐβούλου γενέσθαι; οὐ παρὰ τοὺς ἀκοντιστικούς ῥου ἂν
ἐλθὼν σοφὸς ἔσεσθαι τούτους, οἷς ἔστιν τε ἀκόντια καὶ πολλοῖς καὶ ἀλλοτρίοις καὶ [c] οἰκείοις
ἐκάστοτε χρῶνται ἀκοντίοις;

{Θεάγης} Ἔμοιγε δοκεῖ.

{Σωκράτης} Λέγε δὴ μοι· ἐπεὶ δὲ δὴ τὰ πολιτικά βούλει σοφὸς γενέσθαι, οἷε παρ’ ἄλλους τινὰς ἀφικόμενος σοφὸς ἔσεσθαι ἢ τοὺς πολιτικούς τούτους, τοὺς αὐτούς τε δεινούς ὄντας τὰ πολιτικά καὶ χρωμένους ἐκάστοτε τῇ τε αὐτῶν πόλει καὶ ἄλλαις πολλαῖς, καὶ Ἑλληνίσιν προσομιλοῦντας πόλεσιν καὶ βαρβάροις; ἢ δοκεῖς ἄλλοις τισὶν συγγενόμενος σοφὸς ἔσεσθαι ταῦτα ἄπερ οὗτοι, ἀλλ’ οὐκ αὐτοῖς τούτοις; [d]

{Θεάγης} Ἀκήκοα γάρ, ὦ Σώκρατες, οὓς σέ φασιν λέγειν τοὺς λόγους, ὅτι τούτων τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν οἱ ὑεῖς οὐδὲν βελτίους εἰσὶν ἢ οἱ τῶν σκυτοτόμων· καὶ μοι δοκεῖς ἀληθέστατα λέγειν ἐξ ὧν ἐγὼ δύναμαι αἰσθῆσθαι. ἀνόητος ἂν οὖν εἶην εἰ οἰοίμην τινὰ τούτων ἐμοὶ μὲν ἂν παραδοῦναι τὴν αὐτοῦ σοφίαν, τὸν δὲ ὑὸν τὸν αὐτοῦ μηδὲν ὠφελῆσαι, εἴ τι οἷός τ’ ἦν εἰς ταῦτα ὠφελεῖν ἄλλον ὄντιναοῦν ἀνθρώπων.

{Σωκράτης} Τί οὖν ἂν, ὦ βέλτιστε ἀνδρῶν, χρήσιο σαυτῷ, εἴ σοι ἐπειδὴ γένοιτο ὑὸς τοιαῦτα πράγματα παρέχοι, καὶ φαίη [e] μὲν ἂν ἐπιθυμεῖν ἀγαθὸς γενέσθαι ζωγράφος, καὶ μέμφοιτο σοὶ τῷ πατρὶ ὅτι οὐκ ἐθέλεις ἀναλίσκειν εἰς αὐτὸν τούτων αὐτῶν ἕνεκα ἀργύριον, τοὺς δὲ δημιουργοὺς αὐτοῦ τούτου, τοὺς ζωγράφους, ἀτιμάζοι τε καὶ μὴ βούλοιο παρ’ αὐτῶν μανθάνειν; ἢ τοὺς αὐλητάς, βουλόμενος αὐλητῆς γενέσθαι, ἢ τοὺς κιθαριστάς; ἔχοις ἂν αὐτῷ ὅτι χρῶο καὶ ὅποι πέμποις ἄλλοσε μὴ ἐθέλοντα παρὰ τούτων μανθάνειν;

{Θεάγης} Μὰ Δία οὐκ ἔγωγε.

[127.a]

{Σωκράτης} Νῦν οὖν ταῦτά ταῦτα αὐτὸς πρὸς τὸν πατέρα ποιῶν θαυμάζεις, καὶ μέμφη εἰ ἀπορεῖ ὅτι σοι χρήσεται καὶ ὅποι πέμποι; ἐπεὶ Ἀθηναίων γε τῶν καλῶν κάγαθῶν τὰ πολιτικά ὅτῳ ἂν βούλη συστήσομέν σε, ὅς σοι προῖκα συνέσται· καὶ ἅμα μὲν ἀργύριον οὐκ ἀναλώσεις, ἅμα δὲ πολὺ μᾶλλον εὐδοκιμήσεις παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις ἢ ἄλλῳ τῷ συνών.

{Θεάγης} Τί οὖν, ὦ Σώκρατες; οὐ καὶ σὺ τῶν καλῶν κάγαθῶν εἰ ἀνδρῶν; εἰ γὰρ σύ μοι ἐθέλοις συνεῖναι, ἐξαρκεῖ καὶ οὐδένα ἄλλον ζητῶ. [b]

{Σωκράτης} Τί τοῦτο λέγεις, Θεάγης;

{Δημόδοχος} ὦ Σώκρατες, οὐ μέντοι κακῶς λέγει, καὶ ἅμα μὲν ἐμοὶ χαριῇ· ὡς ἐγὼ οὐκ ἔσθ’ ὅτι τούτου μεῖζον ἂν ἔρμαιον ἠγησαίμην, ἢ εἰ οὗτός τε ἀρέσκοιτο τῇ σῆ συνουσίᾳ καὶ σὺ ἐθέλοις τούτῳ συνεῖναι. καὶ μέντοι καὶ αἰσχύνομαι λέγειν ὡς σφόδρα βούλομαι. ἀλλ’ ἐγὼ ἀμφοτέρων ὑμῶν δέομαι, σέ τ’ ἐθέλειν τούτῳ συνεῖναι καὶ σέ μὴ ζητεῖν ἄλλῳ μηδενὶ συγγενέσθαι ἢ Σωκράτει· καὶ με πολλῶν καὶ φοβερῶν ἀπαλλάξετε [c] φροντίδων. ὡς νῦν πάνυ φοβοῦμαι ὑπὲρ τούτου μή τι ἄλλῳ ἐντύχη οἷῳ τοῦτον διαφθεῖραι.

{Θεάγης} Μηκέτι νῦν, ὦ πάτερ, ὑπὲρ γ’ ἐμοῦ φοβοῦ, εἴπερ οἷός τ’ εἶ πείσαι τοῦτον τὴν ἐμὴν συνουσίαν προσδέξασθαι.

{Δημόδοχος} Πάνυ καλῶς λέγεις. ὦ Σώκρατες, πρὸς σέ δ’ ἂν ἤδη εἶη ὁ μετὰ τοῦτο λόγος· ἐγὼ γὰρ σοι ἔτοιμός εἰμι, ὡς διὰ βραχέων εἶπεῖν, καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ὡς οἷόν τε οἰκειότατα παρέχειν, ὅτου ἂν δέη ἔμβραχου, ἐὰν Θεάγη τουτονὶ [d] ἀσπάζη τε καὶ εὐεργετῆς ὅτι ἂν οἷός τε ἦς.

{Σωκράτης} ὦ Δημόδοκε, τὸ μὲν ἐσπουδακέναι σε οὐ θαυμάζω, εἴπερ οἷε ὑπ’ ἐμοῦ μάλιστ’ ἂν σοι τοῦτον ὠφελῆθηται—οὐ γὰρ οἶδα ὑπὲρ ὅτου ἂν τις νοῦν ἔχων μᾶλλον σπουδάξοι ἢ ὑπὲρ ὑέος αὐτοῦ

ὅπως ὡς βέλτιστος ἔσται— ὀπόθεν δὲ ἔδοξέ σοι τοῦτο, ὡς ἐγὼ ἂν μᾶλλον τὸν σὸν ὑὸν οἴός τ' εἶην ὠφελῆσαι πρὸς τὸ πολίτην ἀγαθὸν γενέσθαι ἢ σὺ αὐτός, καὶ ὀπόθεν οὗτος ὠήθη ἐμὲ μᾶλλον ἢ σὲ αὐτὸν ὠφελῆσειν, τοῦτο [e] πάνυ θαυμάζω. σὺ γὰρ πρῶτον μὲν πρεσβύτερος εἶ ἐμοῦ, ἔπειτα πολλὰς ἤδη ἀρχὰς καὶ τὰς μεγίστας Ἀθηναίους ἤρξας, καὶ τιμᾶ ὑπὸ Ἀναγυρασίων τε τῶν δημοτῶν πολὺ μάλιστα καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης πόλεως οὐδενὸς ἦττον· ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδὲν ἔνορᾷ οὐδέτερος ὑμῶν. ἔπειτα εἰ ἄρα τῆς μὲν τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν συνουσίας Θεάγης ὅδε καταφρονεῖ, ἄλλους δὲ τινὰς ζητεῖ οἱ παιδεύειν ἐπαγγέλλονται οἷοί τε εἶναι νέους ἀνθρώπους, ἔστιν ἐνταῦθα καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος καὶ Γοργίας [128.a]

ὁ Λεοντῖνος καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ οὕτω σοφοί εἰσιν ὥστε εἰς τὰς πόλεις ἰόντες πείθουσι τῶν νέων τοὺς γενναιοτάτους τε καὶ πλουσιωτάτους—οἷς ἔξεστιν τῶν πολιτῶν ᾧ ἂν βούλωνται προῖκα συνεῖναι— τούτους πείθουσιν ἀπολείποντας τὰς ἐκείνων συνουσίας αὐτοῖς συνεῖναι, προσκατατιθέντας ἀργύριον πάνυ πολὺ μισθόν, καὶ χάριν πρὸς τούτοις εἰδέναί. τούτων τινὰς εἰκὸς ἦν προαιρεῖσθαι καὶ τὸν ὑὸν σου καὶ αὐτὸν σέ, ἐμὲ δ' οὐκ [b] εἰκός· οὐδὲν γὰρ τούτων ἐπίσταμαι τῶν μακαρίων τε καὶ καλῶν μαθημάτων—ἐπεὶ ἐβουλόμην ἂν— ἀλλὰ καὶ λέγω δήπου ἀεὶ ὅτι ἐγὼ τυγχάνω ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν ἐπιστάμενος πλήν γε σμικροῦ τινος μαθήματος, τῶν ἐρωτικῶν. τοῦτο μέντοι τὸ μάθημα παρ' ὄντινον ποιοῦμαι δεινὸς εἶναι καὶ τῶν προγεγονότων ἀνθρώπων καὶ τῶν νῦν.

{Θεάγης} Ὅρᾳς, ὦ πάτερ; ὁ Σωκράτης οὐ πάνυ μοι δοκεῖ [τι] ἔτι ἐθέλειν ἐμοὶ συνδιατρίβειν—ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν ἔτοιμον, [c] ἐὰν οὗτος ἐθέλῃ— ἀλλὰ ταῦτα παίζων πρὸς ἡμᾶς λέγει. ἐπεὶ ἐγὼ οἶδα τῶν ἐμῶν ἡλικιωτῶν καὶ ὀλίγω πρεσβυτέρων οἱ πρὶν μὲν τούτῳ συνεῖναι οὐδενὸς ἄξιοι ἦσαν, ἐπειδὴ δὲ συνεγένοντο τούτῳ, ἐν πάνυ ὀλίγω χρόνῳ πάντων βελτίους φαίνονται ὢν πρότερον χεῖρους.

{Σωκράτης} Οἴσθα οὖν οἷον τοῦτό ἐστιν, ὦ παῖ Δημοδόκου;

{Θεάγης} Ναὶ μὰ Δία ἔγωγε, ὅτι, ἐὰν σὺ βούλῃ, καὶ ἐγὼ οἴός τ' ἔσομαι τοιοῦτος γενέσθαι οἷοίπερ καὶ ἐκεῖνοι. [d]

{Σωκράτης} Οὐκ, ὠγαθέ, ἀλλὰ σε λέληθεν οἷον τοῦτ' ἔστιν, ἐγὼ δέ σοι φράσω. ἔστι γὰρ τι θεία μοῖρα παρεπόμενον ἐμοὶ ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον δαιμόνιον. ἔστι δὲ τοῦτο φωνή, ἢ ὅταν γένηται ἀεὶ μοι σημαίνει, ὃ ἂν μέλλω πράττειν, τούτου ἀποτροπήν, προτρέπει δὲ οὐδέποτε· καὶ ἐὰν τίς μοι τῶν φίλων ἀνακοινῶται καὶ γένηται ἢ φωνή, ταῦτόν τοῦτο, ἀποτρέπει καὶ οὐκ ἔῃ πράττειν. καὶ τούτων ὑμῖν μάρτυρας παρέξομαι. Χαρμίδην γὰρ τουτονὶ γινώσκετε τὸν καλὸν [e] γενόμενον, τὸν Γλαῦκωνος· οὗτός ποτε ἐτύγχανε ἐμοὶ ἀνακοινοῦμενος μέλλων ἀσκήσειν στάδιον εἰς Νεμέαν, καὶ εὐθὺς αὐτοῦ ἀρχομένου λέγειν ὅτι μέλλοι ἀσκεῖν ἐγένετο ἢ φωνή, καὶ ἐγὼ διεκώλυόν τε αὐτὸν καὶ εἶπον ὅτι «Λέγοντός σου μεταξὺ γέγονέ μοι ἢ φωνή ἢ τοῦ δαιμονίου· ἀλλὰ μὴ ἄσκει.» «Ἰσως,» ἔφη, «σημαίνει σοι ὅτι οὐ νικήσω· ἐγὼ δὲ κἂν μὴ μέλλω νικᾶν, γυμνασάμενός γε τοῦτον τὸν χρόνον ὠφεληθήσομαι.» ταῦτα εἰπὼν ἤσκει· ἄξιον οὖν πυθέσθαι αὐτοῦ [129.a]

ἂ αὐτῷ συνέβη ἀπὸ ταύτης τῆς ἀσκήσεως. εἰ δὲ βούλεσθε, τὸν Τιμάρχου ἀδελφὸν Κλειτόμαχον ἔρεσθε τί εἶπεν αὐτῷ Τίμαρχος ἠνίκά ἀποθανούμενος ἦει εὐθὺ τοῦ δαιμονίου, ἐκεῖνός τε καὶ Εὐαθλος ὁ σταδιοδρομῶν ὃς Τίμαρχον ὑπεδέξατο φεύγοντα· ἐρεῖ γὰρ ὑμῖν ὅτι εἶπεν αὐτῷ ταυτί.

{Θεάγης} Τί;

{Σωκράτης} «ὦ Κλειτόμαχε,» ἔφη, «ἐγὼ μέντοι ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυνί, διότι Σωκράτει οὐκ ἠθέλον πείθεσθαι.» τί δὲ οὖν ποτε τοῦτο εἶπεν ὁ Τίμαρχος; ἐγὼ φράσω. ὅτε [b] ἀνίστατο ἐκ τοῦ

συμποσίου ὁ Τίμαρχος καὶ Φιλήμων ὁ Φιλημονίδου ἀποκτενοῦντες Νικίαν τὸν Ἡροσκαμάνδρου, ἠπιστάσθην μὲν αὐτῶ μόνω τὴν ἐπιβουλήν, ὁ δὲ Τίμαρχος ἀνιστάμενος πρὸς ἐμὲ εἶπεν, «Τί λέγεις,» ἔφη, «ὦ Σώκρατες; ὑμεῖς μὲν πίνετε, ἐμὲ δὲ δεῖ ποι ἐξαναστῆναι· ἤξω δὲ ὀλίγον ὕστερον, ἐὰν τύχω.» καὶ μοι ἐγένετο ἡ φωνή, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν, «Μηδαμῶς,» ἔφη, «ἀναστῆς· γέγονε γάρ μοι τὸ εἰωθὸς σημεῖον τὸ δαιμόνιον.» καὶ ὅς ἐπέσχε. [c]

καὶ διαλιπὼν χρόνον αὐθις ὠρμᾶτο ἰέναι, καὶ ἔφη· «Εἴμι δὴ, Σώκρατες.» αὐθις ἐγένετο ἡ φωνή· αὐθις οὖν αὐτόν ἠνάγκασα ἐπισχεῖν. τὸ τρίτον, βουλόμενός με λαθεῖν, ἀνέστη οὐκέτι εἰπὼν μοι οὐδὲν ἄλλα λαθῶν, ἐπιτηρήσας ἄλλοσε τὸν νοῦν ἔχοντα· καὶ οὕτως ᾤχετο ἀπιὼν καὶ διεπράξατο ἐξ ὧν ἦι ἀποθανούμενος. ὅθεν δὴ τοῦτο εἶπεν πρὸς τὸν ἀδελφὸν ὅπερ νῦν ὑμῖν ἐγώ, ὅτι ἴοι ἀποθανούμενος διὰ τὸ ἐμοὶ ἀπιστῆσαι. ἔτι τοίνυν περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ [d] πολλῶν ἀκούσεσθον ἃ ἐγὼ ἔλεγον περὶ τῆς διαφθορᾶς τοῦ στρατοπέδου. καὶ τὰ μὲν παρεληλυθότα τῶν εἰδότητων ἔστιν ἀκοῦσαι· πεῖραν δ' ἔξεστι νυνὶ λαβεῖν τοῦ σημείου εἰ ἄρα τί λέγει. ἐπὶ γὰρ τῇ ἐπὶ στρατείᾳ ἐξορμῇ Σαννίωνος τοῦ καλοῦ ἐγένετό μοι τὸ σημεῖον, οἴχεται δὲ νῦν μετὰ Θρασύλλου στρατευσόμενος εὐθὺς Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας. ἐγὼ οὖν οἶμαι ἐκεῖνον ἢ ἀποθανεῖσθαι ἢ ὁμοῦ τι τούτῳ γ' ἔλᾶν, καὶ περὶ γε τῆς στρατιᾶς τῆς ἄλλης πάνυ φοβοῦμαι. [e]

Ταῦτα δὴ πάντα εἶρηκά σοι, ὅτι ἡ δύναμις αὕτη τοῦ δαιμονίου τούτου καὶ εἰς τὰς συνουσίας τῶν μετ' ἐμοῦ συνδιατριβόντων τὸ ἅπαν δύναται. πολλοῖς μὲν γὰρ ἐναντιοῦται, καὶ οὐκ ἔστι τούτοις ὠφελῆθῆναι μετ' ἐμοῦ διατρίβουσιν, ὥστε οὐχ οἷόν τέ μοι τούτοις συνδιατρίβειν· πολλοῖς δὲ συνεῖναι μὲν οὐ διακωλύει, ὠφελοῦνται δὲ οὐδὲν συνόντες. οἷς δ' ἂν συλλάβηται τῆς συνουσίας ἡ τοῦ δαιμονίου δύναμις, οὗτοί εἰσιν ὧν καὶ σὺ ἦσθησαι· ταχὺ γὰρ παραχρῆμα ἐπιδιδόασιν. καὶ τούτων αὖ τῶν ἐπιδιδόντων [130.a]

οἱ μὲν καὶ βέβαιον ἔχουσι καὶ παραμόνιμον τὴν ὠφελίαν· πολλοὶ δέ, ὅσον ἂν μετ' ἐμοῦ χρόνον ὦσιν, θαυμάσιον ἐπιδιδόασιν, ἐπειδὴν δέ μου ἀπόσχονται, πάλιν οὐδὲν διαφέρουσιν ὅτουοῦν. τοῦτό ποτε ἔπαθεν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου υἱὸς τοῦ Ἀριστείδου. διατρίβων γὰρ μετ' ἐμοῦ πάμπολυ ἐπεδεδώκει ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ· ἔπειτα αὐτῷ στρατεία τις ἐγένετο καὶ ᾤχετο ἐκπλέων, ἦκων δὲ κατελάμβανε μετ' ἐμοῦ διατρίβοντα Θουκυδίδην τὸν Μελησίου υἱὸν τοῦ Θουκυδίδου. [b]

ὁ δὲ Θουκυδίδης τῇ προτεραίᾳ μοι δι' ἀπεχθείας ἐν λόγοις τισὶν ἐγεγόνει· ἰδὼν οὖν με ὁ Ἀριστείδης, ἐπειδὴ ἠσπάσατό τε καὶ τᾶλλα διελέχθη, «Θουκυδίδην δέ,» ἔφη, «ἀκούω, ὦ Σώκρατες, σεμνύνεσθαι ἄττα πρὸς σε καὶ χαλεπαίνειν ὡς τί ὄντα.» «Ἔστι γάρ,» ἔφη ἐγώ, «οὕτως.» «Τί δέ, οὐκ οἶδεν,» ἔφη, «πρὶν σοὶ συγγενέσθαι οἷον ἦν τὸ ἀνδράποδον;» «Οὐκ ἔοικέν γε,» ἔφη ἐγώ, «νῆ τοὺς θεοὺς.» «Ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτός γε,» ἔφη, «καταγελάστως [c] ἔχω, ὦ Σώκρατες.» «Τί μάλιστα;» ἔφη ἐγώ. «Ὅτι,» ἔφη, «πρὶν μὲν ἐκπλεῖν, ὄτρω οὖν ἀνθρώπῳ οἷός τ' ἢ διαλέγεσθαι καὶ μηδενὸς χεῖρων φαίνεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὥστε καὶ ἐδίωκον τὰς συνουσίας τῶν χαριεστάτων ἀνθρώπων, νυνὶ δὲ τοῦναντίον φεύγω ἂν τινα καὶ αἰσθάνωμαι πεπαιδευμένον· οὕτως αἰσχύνομαι ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ φαυλότητι.» «Πότερον δέ,» ἦν δ' ἐγώ, «ἐξαίφνης σε προύλιπεν αὕτη ἡ δύναμις ἢ κατὰ σμικρόν;» «Κατὰ σμικρόν,» ἦ δ' ὅς. [d]

«Ἦνίκα δέ σοι παρεγένετο,» ἦν δ' ἐγώ, «πότερον μαθόντι παρ' ἐμοῦ τι παρεγένετο ἢ τινὶ ἄλλῳ τρόπῳ;» «Ἐγὼ σοὶ ἐρῶ,» ἔφη, «ὦ Σώκρατες, ἄπιστον μὲν νῆ τοὺς θεοὺς, ἀληθὲς δέ. ἐγὼ γὰρ ἔμαθον μὲν παρά σου οὐδὲν πώποτε, ὡς αὐτὸς οἶσθα· ἐπεδίδουν δὲ ὅποτε σοὶ συνείην, κἂν εἰ ἐν τῇ αὐτῇ μόνον οἰκίᾳ εἶην, μὴ ἐν τῷ αὐτῷ δὲ οἰκήματι, μᾶλλον δὲ ὅποτε ἐν τῷ αὐτῷ οἰκήματι, καὶ ἔμοιγε ἐδόκουν πολὺ μᾶλλον ὅποτε ἐν τῷ αὐτῷ οἰκήματι ὧν λέγοντός σου βλέπομι πρὸς [e] σέ,

μᾶλλον ἢ ὅποτε ἄλλοσε ὁρώην, πολὺ δὲ μάλιστα καὶ πλεῖστον ἐπεδίδουν ὅποτε παρ' αὐτόν σε καθοίμην ἐχόμενός σου καὶ ἀπτόμενος· νῦν δέ,» ἦ δ' ὅς, «πᾶσα ἐκείνη ἢ ἕξις ἐξερρύηκε.»

Ἔστιν οὖν, ὦ Θεάγης, τοιαύτη ἡ ἡμετέρα συνουσία· ἐὰν μὲν τῷ θεῷ φίλον ἦ, πάνυ πολὺ ἐπιδώσεις καὶ ταχύ, εἰ δὲ μή, οὐ. ὄρα οὖν μή σοι ἀσφαλέστερον ἢ παρ' ἐκείνων τινὶ παιδεύεσθαι οἱ ἐγκρατεῖς αὐτοὶ εἰσιν τῆς ὠφελίας ἢν ὠφελούσιν τοὺς ἀνθρώπους μᾶλλον ἢ παρ' ἐμοῦ ὅτι ἂν τύχη τοῦτο πρᾶξαι.

[131.a]

{Θεάγης} Ἐμοὶ μὲν τοίνυν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἡμᾶς οὕτως ποιῆσαι, ἀποπειραθῆναι τοῦ δαιμονίου τούτου συνόντας ἀλλήλοις. καὶ ἐὰν μὲν παρείκη ἡμῖν, ταῦτα βέλτιστα· εἰ δὲ μή, τότε ἤδη παραχρῆμα βουλευσόμεθα ὅτι δράσομεν, εἴτε ἄλλω συνεσόμεθα, εἴτε καὶ αὐτὸ τὸ θεῖον τὸ σοὶ γιγνόμενον πειρασόμεθα παραμυθεῖσθαι εὐχαῖσί τε καὶ θυσίαις καὶ ἄλλω ὅτῳ ἂν οἱ μάντις ἐξηγῶνται.

{Δημόδοχος} Μηκέτι πρὸς ταῦτα ἀντείπης, ὦ Σώκρατες, τῷ μειρακίῳ· εὖ γὰρ λέγει Θεάγης.

{Σωκράτης} Ἄλλ' εἰ δοκεῖ χρῆναι οὕτω ποιεῖν, οὕτω ποιῶμεν.